

opzigten min gelukkig op onze taal en op den smaak zijner navolgers heeft gewerkt. Reeds in jaren gevorderd was hij een der eerstbenoemde leden van het Instituut; afstand van woonplaats en zwakke gezondheid hebben hem belet aan onze werkzaamheden deel te nemen; slechts een of twee malen hebben wij hem in onze vergaderingen mogen zien, en nimmer, behalve de toezending van zijne gedrukte werken, hebben onze zittingen iets van hem vernomen: zijn roem en nagedachtenis leeft echter bij ons allen, en zoo dikwerf wij onze vergaderzaal intreden, zien wij zijn beeltenis met diep gevoel en eerbied aan.

Behalven FEITH werd aan de tweede Klasse door den dood ontrukkt haar werkzame en volijverige Korrespondent **ROBERT HENDRIK ARNTZENIUS**. Tot èen geslacht behoorende, hetwelk in de letterkunde steeds met roem was bekend geweest, betrad ook hij denzelfden loopbaan. Onder eenen VAN SWINDEN, eenen WYTTENBACH, eenen CRAS, konde zijn gelukkige aanleg niet anders dan de beste vooruitzichten opleveren, en ik herinnere mij steeds met een gevoel van genoegen, thans met leedwezen vermengd, de aangename oogenblikken, die wij te zamen aan de studien gewijd hebben. Tot de beoefening der regtsgeleerdheid bestemd, toonde zich ARNTZENIUS weldra met luister aan de balie, doch hij verzuumde niet die aangename verpozingen, die de letteren aanbieden; hij bleef die met vrucht behandelen, en was een zeer liefvallig en aangenaam dichter. Tot het fiscalaat geroepen, verplaatsten ambstbezigheden zijne woonstede van hier naar Haarlem, en ook daar was hij tevens een ijverig ambtenaar, een kundig regtsgeleerde, en een beoefenaar der letteren. Als Korrespondent was hij in betrekking tot de tweede Klasse en veraangenaamde te meermalen hare zittingen door het voorlezen van dichtstukken; als sekretaris der Teijlersche stichting te Haarlem werd hij der wetenschappen dienstig; als letterminnaar en dichter droeg hij steeds bij tot den bloei der Nederlandsche letteren; als staatsman en ambtenaar was hij door zijne benoeming tot lid der Staten Generaal in de ge-

le-

legenheid, op een ruimer tooneel en tot meer algemeen nut uitteblinken, toen eene hevige ziekte, op het onverwachtst, hem aan alle zijne betrekkingen ontrukte.

Offchoon de derde Klasse geen grooter getal leden telt dan de tweede, heeft zij, gedurende het afgelopen Instituutsjaar, te betreuren het verlies van drie derzelven. JACOB WALRAVEN, tot wetenschappen en letteren als geboren, zoon van eenen Hoogleraar, die het Athenaeum dezer stad tot luister en sieraad verstrekte, had zich op de beoefening der regtsgeleerdheid, der wijsbegeerte en der letterkunde, met even goed gevolg, toegelegd, en in alle drie dezer vakken had hij, na het schrijven en openlijk verdedigen van drie verhandelingen, zich de hoogste eer verworven. Alhier ter stede wijdde hij zich der praktijk eerst als advocaat, en naderhand als prokureur, welken laatsten stand hij wederom voor den vroegeren verliet, toen eene verandering der wetgeving hem denzelfden min verkieslijk maakte; drukte van beroepsbezigheden belette hem veel tot bevordering der wetenschappen toetebrenge; enkele voorlezingen in bijzondere genootschappen getuigden van zijn juist oordeel en helder doorzigt, doch zijn niet openlijk bekend geworden. Sedert geroepen, om medetewerken tot de zamenstelling van een wetboek voor dit rijk, hebben deze nieuwe werkzaamheden hem verhinderd, gedurende den tijd dat hij lid dezer maatschappij was, voor dezelve iets belangrijks te doen. De Klasse mist in hem een kundig en verlicht medelid, waarvan zij zich voor het vervolg veel nut had mogen voorstellen; het algemeen verliest eenen naauwgezeten en onbevooroordeelden beoefenaar des regts; allen die hem van nabij hebben gekend, en de eenigzins ruwe en onvriendelijke schors doorzagen, die den helderdenkenden en waarlijk edelen man omhulde, eenen achttingwaardigen vriend of geleidsman.

Ook MUNTINGHE ontviel der Klasse door den dood in eenen gevorderden ouderdom. Diepe geleerdheid, juiste kennis der oudheid, geschik-

D

heid